

РЕШЕНИЕ

№ 6783

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7658** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от началника на 04 РУ-СДВР чрез процесуалния му представител - гл. юрисконсулт Ц. В. против Решение № 570/02.02.2023 г. по НАХД № 1093/ 2022 г. на СРС, 23-ти с-в, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 1/11.10.2021 г. издадено от началника на 04 РУ-СДВР, с което за нарушение на чл. 16а, ал. 2 от Закона за защита от шума в околната среда (ЗЗШОС) на основание чл. 34а, ал. 2 от ЗЗШОС на Ж. И. З. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лв.

Касационният жалбоподател навежда твърдения за неправилност на обжалваното решение поради противоречие с материалния закон, поради което моли същото да бъде отменено. Посочва, че въззивният съд неправилно е приел, че вмененото на З. административно нарушение не е доказано и не е установено по безспорен начин, като административния орган необосновано е ангажирал административнонаказателната ѝ отговорност. Посочва, че именно З. е извършила нарушението по чл. 16а, ал. 2 от ЗЗШОС, защото тя е била лицето, което е настроявало и използвало озвучителната уредба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация – Ж. 3., редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на СГП излага становище за неоснователност на касационната жалба, като счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, X.-ми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му.

По делото е установено, че на 17.07.2021 г. около 01:50 ч. в [населено място] екип на 04 РУ-СДВР бил изпратен за извършване на проверка по повод излъчвана силна музика от заведение, находящо се на площад „България“ № 1, бар „Н.“. При извършената проверка било установено, че на територията на заведението била включена озвучителна уредба – конзола „Tractor“ модел „Z-1“, свързана към лаптоп, която поради силния шум озвучавала освен вътрешността на бара, но и района около заведението. Служителите на 04 РУ-СДВР констатирали, че уредбата се обслужвала от Ж. 3., поради което ѝ съставили АУАН за извършено нарушение по чл. 16а, ал. 2 от ЗЗШОС.

Въз основа на АУАН № 1/17.07.2021 г., началникът на 04 РУ-СДВР издал обжалваното наказателно постановление № 1/11.10.2021 г., с което на основание чл. 34а, ал. 2 ЗЗШОС на Ж. 3. било наложено административно наказание глоба в размер на 500 лв. В НП била възприета описаната в АУАН фактическа обстановка.

Изложената фактическа обстановка районният съд е приел за установена въз основа на събраните писмени и гласни доказателства по делото, които са счетени за безпротиворечиви и взаимно допълващи се.

За да постанови своето решение, с което е отменил наказателното постановление, въззивният съд е приел, че така описаното нарушение не е било извършено от 3., тъй като тя не е извършвала „озвучаване“ по смисъла на пар. 1, т. 22 от ДР на ЗЗШОС, а единствено е селектирала музиката, която да звучи в заведението. Посочено е, че самото озвучаване е било извършвано от представителя на съответното заведение, тъй като озвучителната уредба е била негова и е представлявала част от осъществяваната в заведението търговска дейност. Съдът е кредитирал обясненията на 3., в които заявява, че в била наета от управителя на заведението за процесната вечер, за да бъде диджей, като нейната техника използвала само за подбор на музиката, а уредбата, която озвучавала заведението, не била нейна собственост. Поради това съдът е счел, че НП следва да бъде отменено поради възприета неправилна фактическа обстановка, несъответстваща на действителното положение.

Така постановеното решение е правилно като краен резултат, но при различни мотиви, а именно:

Съгласно чл. 16а, ал. 2 от ЗЗШОС се забранява озвучаването от физически лица и обекти по ал. 1 /за производство, съхраняване и търговия и на обекти в областта на

услугите разкрити и разположени в зони и територии, предназначени за жилищно строителство, рекреационни зони и територии и зони със смесено предназначение, както и в жилищни сгради с повече от едно жилище и сгради със смесено предназначение/ и на открити площи в зони и територии, предназначени за жилищно строителство, рекреационни зони и територии и зони със смесено предназначение за времето от 14, 00 до 16, 00 ч. и от 23, 00 до 8, 00 ч., с изключение на териториите на религиозни храмове, железопътни гари, автогари, аерогари, морски гари и при използването на системи за предупреждение и оповестяване на населението при бедствия. „Озвучаване“ по смисъла на пар. 1, т. 22 от ДР на ЗЗШОС представлява излъчване на звук в околната среда, предаван чрез механични и електронни озвучителни средства и/или чрез гласово звукоизвличане и пеене.

Законодателят ясно е посочил изпълнителното деяние, чрез което се осъществява нарушението – действие, съставляващо озвучаване, което както бе посочено по-горе представлява излъчване на звук в околната среда, предаван чрез механични и електронни озвучителни средства и/или чрез гласово звукоизвличане и пеене. Не се споделят изводите на въззивния съд, че като извършител на нарушението е следвало да бъде санкциониран представител на заведението. Допустителството, като форма на нарушението не е предвидено с посочената норма. От друга страна, от доказателства по делото не се установява представител на заведението да е осъществявал някои от действията, включени с пар. 1, т. 22 от ДР на ЗЗШОС в понятието "озвучаване". Напротив, категорично е установено, че излъчването на звук /музика/, посредством озвучително средство, в случая, е било осъществено от наетата в обекта в качеството на диджей Ж. З.. В този ред на мисли, съдът намира, че подвеждането на описаното в НП поведение на З. под нормата на чл. 16а, ал. 2 от ЗЗШОС е законосъобразно. Тук следва да се посочи, че административнонаказателната отговорност е лична и доколкото законодателят не предвижда санкция за допустителство, същата не може да бъде ангажирана от управител на търговски обект за действията на наето лице. За пълнота следва да се посочи, че по чл. 16а, ал. 2 от ЗЗШОС е допустимо и ангажирането отговорността на самото дружество, стопанисващо обекта, чрез налагане на имуществена санкция.

Настоящият касационен състав, обаче, констатира други пороци в процесното наказателно постановление, които се отразяват на неговата законосъобразност. На първо място, както в АУАН, така и в обжалваното НП не се съдържа описание за характеристиките на територията/зоната, в която попада обекта, в който е извършено нарушението, така както изисква нормата на чл. 16а, ал. 2, а именно: „открити площи в зони и територии, предназначени за жилищно строителство, рекреационни зони и територии и зони със смесено предназначение, включително когато озвучаването се излъчва от място извън строителните граници на селищната територия или от неурбанизирана територия“. Единствено е посочен адресът на заведението, без да се конкретизира, то в каква зона попада. Като не са сторили това, актосъставителят и АНО не са изпълнили задължението си съответно по чл. 42, ал. 1, т. 4 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Липсата на описание на нарушението и на обстоятелствата по извършването му представлява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като е ограничило правото на защита на санкционираното лице и възможността му да се защитава срещу ясно и конкретно административно обвинение.

На следващо място се констатира и несъответствие между обстоятелствената част на НП и неговия диспозитив, тъй като е посочено, че за описаното нарушение се налага

наказание на основание чл. 34а, ал. 2 ЗЗШОС, която алинея урежда размера на наказанията при условията на повторност, докато в диспозитива на НП е наложено наказание глоба в размер на 500 лева, уредена в предходната ал. 1 на чл. 34а ЗЗШОС. Никъде другаде в изпратената преписка не се споменава нарушението да е извършено повторно, което прави позоваването на АНО в наказателното постановление на чл. 34а, ал. 2 от ЗЗШОС лишено от правно основание. Наличното противоречие между посочената правна норма и наложеното наказание на свой ред е основание за отмяна на НП поради допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила.

По изложените съображения, съдът счита, че не са налице твърдените в касационната жалба пороци на атакуваното решение и същото следва да се остави в сила като правилно и законосъобразно относно крайния му резултат, но с горепосочените мотиви досежно отмяната на НП.

При този резултат на ответника по касация се дължат разноски за настоящата инстанция. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие от 11.10.2023 г., с който Ж. З. е упълномощила адв. Л. Б. за процесуално представителство пред касационната инстанция. Видно от същия е договорено възнаграждение в размер на 300 лева, заплатено в брой. На 13.10.2023 г. е входирана молба от адв. Б., в която заявява, че не е могъл да се запознае с материалите по делото и да организира защитата на З., поради което моли за отлагане на същото. В проведеното открито съдебно заседание, касационният състав не е уважил така направеното искане, като е дал ход на делото. Предвид тези обстоятелства, съдът счита, че разноски на ответника по касация не се дължат, тъй като на практика не е осъществено процесуално представителство от страна на адв. Б. – не е взето становище по същество на спора, както и не е присъствал на проведеното съдебно заседание, поради което и съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Водим от горното, Административен съд - София град, X.-ми касационен състав
РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 570/02.02.2023 г. по НАХД № 1093/ 2022 г. на СРС, 23-ти с-в.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.